

Till:
Kyrkoherdarna,
komministrarna, diakonerna
och församlingarna i Visby stift

Att läsas upp vid mässan 1a söndagen i Fastan (eller följande söndag)

Fastebrev till Visby stifts församlingar på Gotland och i utlandet

Kära församlingar i Visby stift – på Gotland och i utlandet

Tillsammans med hela kyrkan förbereder vi oss nu inför påskens mysterium och firande. Det finns en risk att vi är så vana vid fastetiden att vi inte riktigt tänker på vad ordet betyder. Att fasta är i vår tid både modernt och omodernt.

Å ena sidan rekommenderas vi av hälsoskäl kortare eller längre fasteperioder för att hålla vikten och välmåendet. Samtidigt framhålls sällan kyrkans fasteperiod som en period som skulle kunna vara bra för vår hälsa, vilket den naturligtvis också kan vara.

Å andra sidan ses fastan som något omodernt. Att avstå från vårt tids överflöd av mat, kläder, konsumtion, sociala medier, film eller tv-serier ses som något främmande. Ett överflöd som långt ifrån gäller alla.

I kristen förståelse av fastan så hålls dessa perspektiv ihop. Det är bra för oss, både fysiskt, psykiskt och andligt, att dra ner på konsumtionen, på intrycken och söka oss inåt. Samtidigt verkar det som att det finns en större öppenhet idag. Fler människor än på länge söker sig till kyrkan för att upptäcka något annat än det nästan slentrianmässiga innehåll i vår tid av att *arbeta, festa, köpa, resa och tv-serier*.

Fastetiden erbjuder något annat. En period av förnyelse av våra andliga liv och en slags mobilisering för hela kyrkans gemenskap. Både som en förberedelse för att ta emot den gåva som ges i påskens mysterium och som en period av bön. Då vi ber om en större insikt och öppenhet för att Jesu död och uppståndelse blir en allt mer levande närvaro och kraft i det egna livet. Så att vi allt mer öppnas för de olika behov människor har runt omkring oss. Såväl som en börens mobilisering i förhållande till allt som sker omkring oss.

I fyra år har Rysslands hänsynslösa, brutala och meningslösa invasionskrig av Ukraina pågått. Likaså det brutala kriget i Sudan såväl som kriget i Gaza och på Västbanken.

Fångenskapen av hela Irans folk fortgår, liksom de svårigheter vi har med gängkriminalitet i Sverige. Vi kan fråga oss hur vi ska förhålla oss till all denna ökande polarisering.

Under fastan följer vi hur Jesus på olika sätt förberedde sig inför sitt offentliga uppdrag och på vägen upp till Jerusalem och korset. Läsningarna handlar om Jesu frestelse och om trons kamp mot ondskan. En kamp som behöver ske både i det inre och i det yttre och som talar till oss idag. Dessa läsningar bryts av den fjärde söndagen som istället handlar om Jesus som Livets bröd och hur Jesus skänker evigt liv och seger över frestelser och ondska. Jesus är, som historiens Herre, med oss i våra dagliga liv. I synnerhet under turbulenta tider.

Som kristna får vi varken förlora hoppet eller den kristna vägens riktning och mål. Nämligen Jesu väg av medlidande, empati, såväl som rättvisa och kreativitet. Vi får varken tappa empatin och omsorgen om våra medmänniskor eller hemfalla åt slagord eller förenklade lösningar. Istället behöver vi be och arbeta för att stödja allt gott och därigenom bidra positivt till både de små sammanhang vi befinner oss i – som familj, vänner, grannar och arbetsplats – såväl som till mer övergripande samhällsinsatser i våra hemländer och internationellt.

I den oroliga tid vi nu befinner oss i är det en kristen uppgift att höja oss över polarisering och istället bidra med välvilja och generositet. Misstro och avståndstagande sprider sig lätt, både i kyrkan och i samhällsgemenskapen, som ett gift som kan vara svårt att komma tillrätta med. Samtidigt är det just ett tillitsfullt och generöst förhållningssätt, förankrat i bönen, som kan motverka och överraska misstron. Hela tiden med syftet att främja kärlek, rätt, rättfärdighet, respekt och tjänst för medmänniskan – i enlighet med Jesu vilja.

Som Kristi kyrka, ja, som påskens och den uppståndne Herrens folk, har vi som kristna mycket att bidra med, om en bödens, tillitens och tacksamhetens kultur får prägla våra gemenskaper. Vi ser detta i aposteln Paulus brev till församlingen i Thessaloniki när han uppmanar dem att alltid trösta och bygga upp varandra, såväl som att alltid vara glada, att be ständigt och tacka hela tiden Gud (1 Thess 5:11, 16f). I en sådan kultur kan även vår gemenskap med Jesus växa, liksom vår tillit och vår glädje.

I bön för er och må er fastetid vara välsignad och bära frukt

✠ **Erik Eckerdal**

Biskop av Visby